

Konference Docuride seznámila s trendy v řízení dokumentů

Escape plan pro vaše dokumenty aneb Utečte od starých způsobů komunikace k novým. To byl podtitul sedmého ročníku odborné konference Docuride, kterou pořádá společnost Sabris v Business Hotelu Jihlava. Hlavními tématy letos byly legislativní změny ovlivňující práci s elektronickými dokumenty, trendy v mezifiremní komunikaci a možnosti, které přináší zpracování „velkých dat“.

Docuride je na poprázdňinové konferenční mapě tradiční záležitostí. Díky zaměření na aktuální témata kolem řízení dokumentů ve firmách se organizátorům daří zaplnit přednáškové sály a nejinak tomu bylo i letos. „Snažili jsme se udělat konferenci novou, se změněnými a moderními tématy. Cílem je poskytnout inspiraci, jak se oprostit od dokumentů a dosáhnout jiné úrovně komunikace,“ řekl za organizátory Martin Hanusek, vedoucí ECM oddělení Sabrisu. Přestože je Docuride určena především partnerům a zákazníkům společnosti, byl z přednášek patrný zájem pořadatelů „netlačit na pilu“ produktovými prezentacemi, ale spíše se zaměřit na probíhající změny na poli informačních technologií, a jejich dopad na řízení dokumentů v podnikové praxi.

Těžiště dvoudenní konference bylo rozděleno do tří sekcí: big data, komunikace a legislativa. Především v prvních dvou byla diskutována trendová témata jako pro a proti dokumentů v cloudu, bezpapírová kancelář, spolupráce a komunikace v DMS, řízení informací (EIM), které je podle analytiků Gartneru budoucností správy dat nebo využití in-memory databáze HANA. To bylo prakticky prezentováno i druhý den v rámci případových studií. Samostatný blok přednášek pak byl věnován možnostem využití „velkých dat“.

„Klíčovým předpokladem pro využití big dat je přijmout fakt, že se realita kolem nás mění. Technologie dnes dovolují podívat se na realitu z jiných úhlů a tím měnit to, co jsme považovali za dané. Big data nejsou další bublinou typu dot-com, technologie zde jsou a v mnoha oblastech dávají smysl,“ vyzdvihl na úvod své prezentace Martin Ohlidal, konzultant Sabrisu. Podle něj se ovšem firmy při jejich nasazování musí nejdříve vypořádat s přirozenými překážkami, jako jsou neodpovídající infrastruktura pro data management, málo zkušeností s novými zdroji informací, nedostatek vhodných lidí nebo koncepční nepřipravenost na strategické změny.

Vedle odborníků ze Sabrisu se za řečnický pult postavilo také několik „externistů“. Nejzajímavější příspěvky přednesli právník z brněnské Masarykovy univerzity, Radim Polčák, a jeden z otců českého eGovernmentu, Ondřej Felix.

Přijetí nových technologií mnohdy brání byrokracie

Radim Polčák se zaměřil na použitelnost a spolehlivost elektronických dokumentů, respektive nejistotu, která u nás v této oblasti panuje. „U spousty systémů, které slouží k důvěryhodnému zpracování elektronických dokumentů, dnes nejsme schopni říci, jestli jsou skutečně důvěryhodné i pro soudy. Ty s jejich výstupy mnohdy pracují, ale nezabývají se jejich kvalitou a spolehlivostí, pokud o to některá ze stran sporu nepožádá,“ řekl na úvod vedoucí Ústavu práva a technologií na brněnské Právnické fakultě. Problém je v tom, že chybí související judikatura a společnosti, které do těchto systémů investují, nemají právní jistotu, že budou výstupy daného systému brány jako důkazně spolehlivé.

Nejistotu do celého ekosystému podle něj vnáší také nesprávné interpretace nových technologií úředníky. Zmínil například situaci, kdy Ministerstvo vnitra vydalo chybné stanovisko, že podpis na signpadu nelze považovat za elektronický podpis. „Stanovisko nebylo nijak odůvodněné a navíc bylo nesprávné. Nicméně, efektem bylo, že na základě tohoto stanoviska řada firem do takového řešení neinvestovala,“ vysvětlil Polčák. Upozornil také na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů, který přišel s tím, že zpracování dat v signpadu je zpracováním osobních údajů, protože se jedná o biometrické informace.

„Nejde přitom o biometriku člověka, ale podpisu a žádná osobní data se zde nezpracovávají. Výsledkem je, že se u nás tento způsob podpisu nepoužívá, protože je nepoužitelný ve chvíli, kdy potřebujete od každého, kdo vám takový podpis dává, zároveň další podpis se specifickým souhlasem o zpracování osobních údajů. To je přirozeně neefektivní a technologie tím pádem nepoužitelná,“ popsal Polčák chaos, který mnohdy úředníci do problematiky elektronických podpisů vnášejí.

Upozornil také na nový občanský zákoník, který podle něj mimo jiné vnesl terminologickou nejasnost do toho, co je tištěný a co elektronický dokument z čehož potom vyvstávají otázky ohledně možnosti či nemožnosti použít elektronický dokument při některých právních úkonech.

Evropské nařízení eIDAS změní český eGovernment

Z nejvyšších pater českého eGovernmentu přijel na konferenci Ondřej Felix, který účastníky seznámil s evropským nařízením o elektronické identifikaci a službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce (eIDAS). Přestože se o tom zatím moc nemluví, eIDAS už v českém právním řádu platí od konce srpna a v následujících letech bude výrazně formovat elektronizaci veřejné správy.

„Elektronický dokument bude podle eIDAS uznatelný ve všech členských státech EU, bez ohledu na to, kde byl podepsán. Zásadním způsobem se také změní vymezení elektronického podpisu, protože to je atribut fyzické osoby. Zavede se elektronická pečeť jako podpisový prostředek právnické osoby,“ navázal na Polčákovu přednášku Felix.

Cílem nařízení je mimo jiné zajistit interoperabilitu elektronické identifikace mezi členskými státy Unie, což vyžaduje vytvoření národní elektronické identity (eID). Jinými slovy jednotného systému zajišťujícího identifikaci a autentizaci fyzických osob pro potřeby jejího využití v zahraničí. „Revoluční myšlenka eIDAS je v tom, že pokud moji existenci potvrdí jeden stát, není nutné se s prokazováním téhož obtěžovat v jiných státech. Celé nařízení je postaveno na tom, že si jednotlivé státy, co se týká dokladování identit, budou věřit,“ uvedl Felix, podle kterého se za touto ideou skrývá nejednoduchý úkol vytvořit systém, který propojí 27 členských států a bude uskutečňovat všechny přeshraniční autentizace v reálném čase. Problém přitom nemusí být jen technický, ale také „ideologický“. V Evropě totiž na jedné straně existují státy, které nemají průkaz totožnosti, kde nejsou centrální registry, a na druhou stranu existují země, které mají centrální registry schraňující informace takového charakteru, že by u nás byly označeny za velkého bratra.